3. Pligten til at yde bistand efter vedtægtens artikel 24 omfatter institutionens beskyttelse af tjenestemændene mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, som er undergivet kontrol i henhold til andre bestemmelser i vedtægten.

I sag 178/80 .

AMEDEO BELLARDI-RICCI, DICK KLEYMANS, JACQUES GOETSCHALKX, STEFAN BAUER, EVA RITTWEGER, oversættere ved Kommissionens afdeling i Luxembourg for oversættelser på mellemlang og lang sigt, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne, 18A, rue des Glacis, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Kommissionens ledende juridiske konsulent Raymond Bayens som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, Avenue Montjoie 214, 1180 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående den nuværende organisatoriske opbygning af afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt og rettet mod Kommissionens stiltiende afvisning af at foretage en omlægning af tjenestegrenen, således at de eksisterende grupper omdannes til afdelinger ved en opnormering af stillingerne,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og A. Chloros,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

»Afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt« omtales i artikel 8 i afgørelse af 8. april 1965 truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer til gennemførelse af artikel 37 i traktaten af 8. april 1965 om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber og om midlertidig oprettelse af visse institutioner og visse tjenestegrene for Fællesskaberne. Afdelingen er tilknyttet Publikationskontoret i Luxembourg. Personalet er stadig opført i Kommissionens liste over antallet af stillinger. Afdelingen henhører for nærværende under Generaldirektorat IX »Personale og administration«, som omfatter fem direktorater i Bruxelles, herunder direktorat D »Oversættelse, dokumentation, reproduktion og bibliotek«, der igen er opdelt i 11 afdelinger, hvoraf 7 er beskæftiget med oversættelse.

Det samme generaldirektorat omfatter ligeledes et direktorat i Luxembourg, der er opdelt i 7 afdelinger, herunder — som den syvende — afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt, der igen er opdelt i 6 grupper, en for hvert sprog.

Organisationen af denne tjenestegren gav anledning til adskillige skriftlige spørgsmål samt en kollektiv henvendelse fra gruppelederne under denne tjenestegren med krav om, at tjenestegrenens forskellige grupper blev omdannet til lige så mange afdelinger, hvoraf hver enkelt skulle ledes af en kontorchef i lønklasse LA 3.

En brevveksling mellem gruppelederne og Kommissionens formand i perioden 1973-1974 resulterede i 1975 i oprettelsen af to nye LA 3-stillinger, hvortil kom endnu en stilling i samme lønklasse i 1978. Disse stillinger blev dog ikke oprettet under betegnelsen kontorchef som ønsket af de pågældende, men derimod under betegnelsen »rådgiver«.

Som svar på en skrivelse af 16. juli 1975 underskrevet af de nævnte gruppeledere meddelte formanden for Kommissionen dem, i en skrivelse af 19. september 1975, at Kommissionens beslutning om at betegne de oprettede stillinger som rådgiverstillinger var begrundet i ønsket om at bevare en ensartet opbygning af tjenestegrenen, uden at dette dog var i strid med formålet med Kommissionens gradvise omstrukturering af afdelingen. Efter udstedelse af Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978 om ændring af Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber, som i artikel 13 ændrede bilag 1-A i vedtægten, der fastlægger sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperingerne inden for sprog-

tjenesten, sendte gruppelederne den 12. juli 1978 en fælles skrivelse til Kommissionens formand med anmodning om at blive indplaceret som kontorchefer i lønklasse LA 3. Denne henvendelse blev af Kommissionens tjenestegrene betragtet som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1; den 7. september 1978 blev den registreret som sådan på Kommissionens generalsekretariat under nr. 1408/D/78.

Den 12. marts 1979 sendte gruppelederne endnu en skrivelse, hvori de krævede, at de tre stillinger som rådgiver, der blev bevilget enkelte gruppeledere i Luxembourg, blev omdannet til kontorchefstillinger i lønklasse LA 3, og at der blev oprettet yderligere fem lignende stillinger.

Den 31. juli 1979 meddelte kommissær Tugendhat dem, at Kommissionen netop i budgetforslaget for 1980 havde ansøgt om en assisterende generaldirektør for Generaldirektorat IX i Luxembourg, og at bevillingen af denne stilling skulle gøre det muligt at ændre opbygningen af generaldirektoratets tjenestegrene. I denne sammenhæng tilføjede Kommissæren, at der ville blive foretaget en undersøgelse af organisationen af sprogtjenesten i Luxembourg under hensyntagen dels til allerede skete eller forventede ændringer på operationelt plan (Grækenlands tiltrædelse), dels opbygningen af tilsvarende tjenestegrene i Bruxelles. I kommissærens skrivelse siges det videre, at resultaterne af denne undersøgelse ville gøre det muligt i forbindelse med budgettet for 1981 at fremsætte forslag vedrørende personale med henblik på gennemførelsen af den nye opbygning. I en skrivelse af 21. december 1979 understregede gruppelederne, at omstruktureringen af tjenestegrenen ikke var et spørgsmål om personale, men om ansvar, og krævede, at forholdene blev bragt i orden.

I mellemtiden havde sagsøgerne hver for sig ved skrivelse af 21. juni 1979, registreret på Kommissionens generalsekretariat den 22. juni 1979, indsendt en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvori de opfordrede Kommissionen til at tage de nødvendige administrative og budgetmæssige skridt til at ændre deres stilling som gruppeleder til kontorchef i lønklasse LA 3.

Ved skrivelse af 17. januar 1980, registreret på Kommissionens generalsekretariat den 21. januar 1980, indbragte sagsøgerne i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage for ansættelsesmyndigheden mod den stiltiende afvisning af deres ansøgning, hvorefter de ved stævning af 16. august 1980, registreret på Domstolens justitskontor den 18. august 1980 med påtegningen »modtaget den 16. august 1980«, anlagde den foreliggende sag.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at det statueres:

a) at Kommissionen har tilsidesat vedtægten og sine retlige forpligtelser ved at behandle to ens tjenestegrene

forskelligt og ulovligt, subsidiært at sagsøgerne får mulighed for, om nødvendigt ved en undersøgelse, at føre bevis for, at vedtægtens bestemmelser, navnlig artikel 5, stk. 3, samt principperne om god forvaltning er tilsidesat,

b) at den nuværende situation er ulovlig, og følgelig,

c) at Kommissionen har pligt til at opfylde sit løfte om at omdanne sproggrupperne i Luxembourg til afdelinger,

d) at kravet om opnormering af de stillinger, som på nuværende tidspunkt er besat af sagsøgerne, efterkommes, og at sagsøgerne følgelig udnævnes til kontorchefer,

e) at Kommissionen under alle omstændigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— afvisning, subsidiær frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Sagsøgerne har gjort gældende, at sagen kan antages til realitetsbehandling: den er anlagt inden for den i vedtægten angivne frist i overensstemmelse med gældende procesregler og er rettet mod en stiltiende afvisning af deres ansøgning om opnormering, samt mod, at ansættelsesmyndigheden har undladt at træffe den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, foreskrevne foranstaltning. Myndigheden burde have afhjulpet forskelsbehandlingen og den ulovlige behandling fremfor at holde sig til uklare løfter, hvorved afvisningen er at betragte som en akt, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgerne i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91.

Sagsøgte har i svarskriftet fremført to indsigelser til støtte for afvisningspåstanden.

I henhold til den første indsigelse bør skrivelsen af 12. juli 1978 fra gruppelederne i afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt, herunder sagsøgerne, til Kommissionens formand med henblik på at blive »indplaceret« i lønklasse LA 3, betragtes som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, således som den med rette blev registreret i Kommissionens generalsekretariat den 7. september 1978.

Den nævnte dato bør som følge heraf tages som udgangspunkt ved beregningen af den firemånedersfrist i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1.

Da der ikke inden denne frists udløb blev svaret på ansøgningen, havde gruppelederne derfor mulighed for i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, at indgive en klage inden for en frist på tre måneder mod den stiltiende afvisning af deres ansøgning. Da ansættelsesmyndigheden ikke svarede inden fire måneder efter udløbet af den nævnte frist, kunne sagsøgerne i medfør af vedtægtens artikel 91 indbringe den stiltiende afvisning for Domstolen. Da det ikke skete, bør sagen afvises som for sent anlagt.

Sagsøgte har som følge heraf gjort gældende, at den individuelle ansøgning, indeholdt i skrivelse af 21. juni 1979, der blev registreret i Kommissionens general-

sekretariat den 22. juni 1979 ikke, for så vidt som den har samme genstand som den forudgående kollektive ansøgning, under disse omstændigheder kan danne udgangspunkt for nye frister til at fremsætte klage og at anlægge sag.

Såfremt der ikke gives medhold i denne indsigelse, må det efter sagsøgtes opfattelse statueres, at sagen burde være anlagt senest torsdag den 17. august 1980. Da sagen imidlertid blev registreret på Domstolens justitskontor fredag den 18. august 1980, må den under alle omstændigheder betragtes som for sent anlagt.

Sagsøgerne har i replikken med hensyn til den første indsigelse til støtte for afvisningspåstanden gjort gældende, at den kollektive skriftlige henvendelse af 12. juli 1978 ikke er en reel ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, men en almindelig skrivelse som led i brevvekslingen mellem sagsøgerne og Kommissionen.

Sagsøgerne understreger, at der i henhold til Kommissionens interne regler findes særlige følgeskrivelser, hvori afsenderen skal angive forsendelsens art.

Imidlertid hævder sagsøgerne, at den pågældende skrivelse ikke var vedhæftet en følgeskrivelse af denne art, og at skrivelsens tekst i øvrigt hverken indeholder ordet ansøgning eller en tilsvarende betegnelse, og kun i margenen har en tjenestemand i Bruxelles i håndskrift påført betegnelsen ansøgning.

Sagsøgerne bemærker i øvrigt, at da de den 12. marts 1979 mindede formanden for Kommissionen om ovennævnte henvendelse, omtalte afsenderne den som en »skrivelse«, som er den betegnelse, der ligeledes optræder i Tugendhat's svar af 31. juli 1979, hvori der henvises til »ovenstående skrivelse«.

Det kan altså efter sagsøgernes mening ikke være rigtigt, at en almindelig skrivelse gøres til en akt, der kan tjene som grundlag for at fremsætte klage og anlægge sag. Det kan højst dreje sig om et led i de mellem sagsøgerne og Kommissionen løbende forhandlinger. Som følge heraf bør den 22. juni 1979 tages som udgangspunkt for fristerne, da det er datoen for registreringen af sagsøgernes individuelle ansøgninger af 21. juni 1979.

For så vidt angår Kommissionens anden indsigelse vedrørende tidspunktet for stævningens indgivelse, som nemlig ifølge sagsøgte burde have fundet sted senest torsdag den 17. august, har sagsøgerne anført, at den 18. august ikke var en torsdag, men en mandag, og at Domstolens justitssekretær desuden efter en henvendelse fra deres advokat meddelte, at stævningen blev indgivet til Domstolen den 16. august og registreret den 18. august med påtegningen »modtaget den 16. august 1980«. Sagsøgte bør som følge af den anførte præcisering frafalde denne indsigelse til støtte for afvisningspåstanden, der i øvrigt efter sagsøgernes mening bør forkastes i medfør af artikel 80, stk. 2, i Domstolens procesreglement, hvorefter sagsøgeren kan indgive stævning indtil udløbet af den følgende hverdag, når fristen ville udløbe på en søndag eller på en lovmæssig helligdag. Sagsøgerne hævder, at deres sag således kunne admitteres, selv om stævningen først var blevet indgivet mandag den 18. august 1980.

Sagsøgte har anført i duplikken, at for så vidt angår betegnelsen af den kollektive henvendelse af 12. juli 1978, består problemet i at fastslå, om en skrivelse for at kunne betragtes som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, udtrykkeligt bør betegnes som »ansøgning« af afsenderen, eller om det er

tilstrækkeligt, at det faktiske mål er at opfordre ansættelsesmyndigheden til at træffe en beslutning desangående. Sagsøgte går ind for den sidste fortolkning og citerer i denne forbindelse Tugendhat's skrivelse af 31. juli 1979, der indledes således: »Jeg kan omsider besvare Deres ovennævnte skrivelse, hvori De ansøger om, at enkelte gruppeledere i oversættelsesafdelingen i Luxembourg indplaceres i lønklasse LA 3«.

For så vidt angår den anden, subsidiært fremførte indsigelse, som vedrører den for sent indgivne stævning til Domstolens justitskontor, har sagsøgte erklæret sig enig i, at sagen — i lyset af sagsøgernes bemærkninger i replikken — vil kunne påkendes i realiteten, idet sagsøgte dog vil fastholde, at Domstolen bør lægge indsigelsen vedrørende karakteren af sagsøgernes henvendelse af 12. juli 1978 til grund for sin afgørelse.

Realiteten

Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for følgende forhold:

a) Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, hvorefter tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår;

b) tilsidesættelse af princippet om forbudet mod forskelsbehandling;

c) tilsidesættelse af det grundlæggende princip om ligebehandling;

d) tilsidesættelse af Kommissionens egen beslutning, der trådte i kraft den 4. maj 1978, om ændring af beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområde inden for sprogtjenesten som anført i bilag I-A til Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, og hvorefter »rådgivere« placeres under ledelse af en generaldirektør eller en direktør. For de sagsøgere, der blev udnævnt til rådgivere, er der dog ikke sket nogen ændring, hverken for så vidt angår opgaver eller tjenestested, og de varetager fortsat deres opgaver som gruppeledere som hidtil;

e) Kommissionen har ikke overholdt sin forpligtelse til at yde sine tjenestemænd bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, idet den har nægtet at indføre en ensartet behandling af tjenestegrenene i Bruxelles og Luxembourg for at fjerne den strukturelle forskelsbehandling, skønt gruppelederne i Luxembourg har samme ansvar som deres kolleger i Bruxelles og har til opgave at føre tilsyn med personalet ikke blot på samme, men på et højere trin. Kommissionens budgetmæssige betragtninger er vildledende, idet tre af sagsøgerne allerede er i lønklasse LA 3, mens de to andre oppebærer lønninger, der ikke er meget lavere end den, de ville modtage, hvis deres stillinger blev opnormeret til kontorchefstillinger.

Sagsøgte har heroverfor påberåbt sig det almindelige princip, hvorefter det tilkommer den enkelte institution at organisere sine tjenestegrene, idet den til dette formål har vide skønsbeføjelser i overensstemmelse med Domstolens praksis i sagerne Prelle (5/70), Vistosi (61/70) og Loebisch (14/79). Sagsøgte har fremsat følgende bemærkninger til sagsøgernes anbringender:

a) Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3

Sagsøgte bemærker, at vedtægtens artikel 5, stk. 3 og 2, bestemmer, at tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår. Det kan altså, efter sagsøgtes opfattelse, ikke bestrides, at alle tjenestemændene i AOMLS [1] er undergivet samme regler, især for så vidt angår karrierevilkårene. I det omfang, den af sagsøgerne fremsatte klage består i at kritisere Kommissionen for, med hensyn til ansættelses- og karrierevilkår, at udsætte tjenestemændene i denne afdeling for forskelsbehandling i forhold til tilsvarende tjenestemænd i oversættelsesafdelingerne under direktorat D i Bruxelles og de andre fællesskabsinstitutioner, anfører Kommissionen, at klagen falder sammen med det anbringende, der støtter sig på en tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling af tjenestemænd.

b) Tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling

Sagsøgte mener, at opbygningen af Generaldirektorat IX »Personale og administration«, især den uensartede organisation af de administrative oversættelsesenheder i Bruxelles og Luxembourg, ikke kan gøres til genstand for kritik, for så vidt opbygningen er udtryk dels for sagsøgtes vide beføjelser til at fastlægge sin organisationsplan, dels for sagsøgtes skønsbeføjelser i forbindelse med opbygningen af sine tjenestegrene. I denne forbindelse henviser Kommissionen til Domstolens dom i sagen Loebisch mod Rådet (14/79), hvoraf den udleder, at grundsætningen om billighed ikke tilsidesættes ved, at en institution indplacerer en stilling i en lavere lønklasse end den, hvori en tilsvarende stilling er indplaceret i en anden institution. Kommissionen benægter ikke, at den har til hensigt efterhånden at ændre opbygningen af AOMLS i Luxembourg inden for de budgetmæssige muligheder og under hensyn til afdelingens behov. Men den bestrider sagsøgernes ret til at kræve ændringen af den organisatoriske opbygning påbegyndt, og især til at kræve, at det sker omgående. Kommissionen tilføjer, at der består sådanne forskelle mellem AOMLS og oversættelsesafdelingerne i Bruxelles med hensyn til antallet af ansatte og arbejdets omfang, at det er berettiget, at opbygningen ikke er ens.

Sagsøgerne har i replikken anfægtet såvel de faktiske omstændigheder som retsgrundlaget for Kommissionens argumenter. De anfører, at Kommissionen udsætter dem for forskelsbehandling, idet den på tidspunktet for deres udnævnelse til gruppeledere anvendte langt strengere kriterier end dem, der anvendes i dag. De gør gældende, at forskelsbehandlingen giver sig udtryk i mindre strenge krav ved udvælgelsen, hvilket beviser, at ansættelses- og karrierevilkårene afviger fra ét tjenestested til et andet, skønt karriereforløbet på et vist tidspunkt var ens. De understreger, at de ikke ønsker personlig forfremmelse, men en ændret opbygning af en afdeling, som det er ved at være umuligt at lede. Endvidere hævder de, at den af sagsøgte anførte domspraksis har en anden betydning, idet Vistosi-dommen stadfæster princippet om retten til frit at organisere

1 — Afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt.

tjenestegrenene, men under forbehold af at tjenestemændenes vedtægtsmæssige rettigheder tilgodeses. For så vidt angår Loebisch-dommen, anfører de, at den er uden betydning for den foreliggende sag, idet den kun vedrørte en sammenligning mellem tjenestegrenene under forskellige institutioner, mens det i den foreliggende sag skal fastslås, om en institution kan organisere sin sprogtjeneste forskelligt, alt efter om den befinder sig i Luxembourg eller i Bruxelles.

Sagsøgte har i duplikken anfægtet sagsøgernes påstande, der støttes på de krav, der stilles for ansættelse ved sprogtjenesterne i Bruxelles og Luxembourg. Meddelelserne om ledige stillinger beviser, efter sagsøgtes opfattelse, at der stilles samme krav på de to tjenestesteder. For så vidt angår Kommissionens udtalelser vedrørende sagsøgernes karriere, mener den ikke, at der er tale om noget misforhold. Kommissionen har endnu ikke kunnet føre sine planer ud i livet på grund af utilstrækkelige midler på budgettet, og først når Kommissionen råder over et tilstrækkeligt antal LA 3-stillinger, vil den kunne omdanne de eksisterende grupper til lige så mange afdelinger, hver under ledelse af en kontorchef. Under alle omstændigheder er AOMLS's nuværende opbygning ikke ulovlig. Oprettelsen af stillinger som rådgiver i lønklasse LA 3, der kun afviger ubetydeligt fra stillingerne som gruppeleder, viser, uanset deres endnu ufuldstændige karakter, at den planlagte ændring af opbygningen er påbegyndt. Sagsøgernes argumenter, hvorefter problemet skal ses i forbindelse med udførte opgaver og ansvarets omfang og ikke i forbindelse med antallet af ansatte, erkendes fuldt ud af sagsøgte, som imidlertid understreger, at antallet af ansatte afspejler omfanget af det arbejde, der skal udføres, og i høj grad er afgørende for valget af den administrative organisation.

Endvidere har Kommissionen givet udtryk for den opfattelse, at den ved organisationen af sine tjenestegrene i den foreliggende sag har udøvet sine skønsbeføjelser under hensyntagen til tjenestemændenes vedtægtsmæssige rettigheder. Kommissionen understreger således, at den ikke bestrider berettigelsen af sagsøgernes ønsker, der i øvrigt stemmer overens med dens egne hensigter, men den bestrider derimod sagsøgernes ret til at forlange en ændring og i endnu højere grad til at bestemme, hvornår en sådan bør gennemføres eller afsluttes. Kommissionen har på intet tidspunkt forpligtet sig til at gennemføre den planlagte ændring af opbygningen inden for en bestemt frist, da den fuldt ud erkender, hvor nødvendigt det er — i betragtning af de stigende budgetmæssige begrænsninger — at prioritere de ansøgninger, den modtager, og at udsætte til senere, hvad der ikke kan gennemføres i øjeblikket.

c) Kommissionens tilsidesættelse af sin egen beslutning, der trådt i kraft den 4. maj 1978, om ændring af beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområder inden for sprogtjenesten som anført i bilag I-A til Vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber

Sagsøgte har forklaret, at grupperne under AOMLS altid har været ledet af

tjenestemænd i lønklasse LA 4 under ledelse af en kontorchef i lønklasse LA 3, der selv er undergivet direktøren for Generaldirektorat IX i Luxembourg, og at deres opgaver svarer til beskrivelsen i den pågældende beslutning, der bestemmer, at en gruppeleder »leder arbejdet i en oversættelsesgruppe . . .; sørger for den faglige videreuddannelse af deltagerne i gruppen«. Ledelsen af gruppen, herunder varetagelse af planlægning, tilrettelæggelse af arbejdet, overholdelse af fristerne og udfærdigelse af bedømmelser, henhører således normalt under de beføjelser, der tilkommer en tjenestemand i lønklasse LA 4.

Da oprettelsen af de tre stillinger i lønklasse LA 3 kun er et led i den løbende ændring af opbygningen af sprogtjenesten i Luxembourg, har sagsøgte bemærket, at det ikke var hensigten at omdanne oversættelsesgrupperne til oversættelsesafdelinger eller at udnævne kontorchefer til ledelse heraf, idet de tilsvarende stillinger i øvrigt ikke er omfattet af organisationsplanen. Kommissionen anfører, at de opgaver, der varetages af de til »rådgivere« forfremmede tjenestemænd ikke er identiske med kontorchefernes i oversættelsesafdelingerne, og at det selv efter en fuldstændig ændring af opbygningen af AOMLS i den af sagsøgerne ønskede retning tilkommer Kommissionen — i kraft af dens organisationsbeføjelser — at besætte kontorchefstillingerne i tjenestens interesse, uden at sagsøgerne over for Kommissionen kan gøre noget krav på at blive placeret i disse stillinger.

Sagsøgerne har i replikken opretholdt deres anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat den nævnte beslutning, idet deres ansvar og deres tjenesteforhold ikke er blevet ændret. De bemærker, at de tre tjenestemænd, der blev udnævnt til »rådgivere«, som hidtil er undergivet en kontorchef, og at deres tjenesteforhold ikke er blevet ændret. De leder stadig en tjenestegren, som administrativt er af samme betydning som en enhed, men som ikke har status som sådan. Kommissionen har således »fordrejet« en nødvendig foranstaltning ved at oprette tre stillinger som rådgiver, der fortsat hierarkisk er undergivet kontorchefen, og som naturligvis gennem denne placeres under ledelse af en direktør eller en generaldirektør, mens »rådgiveren«, i medfør af en beslutning om ændring af beslutningen af 4. maj 1978, undergives en generaldirektør eller en direktør. Efter sagsøgernes mening er der ikke overensstemmelse mellem på den ene side sagsøgtes synspunkt som udtrykt af Ortoli i skrivelse af 19. september 1975 og af Tugendhat i skrivelse af 13. juli 1979, der begge erkender den daværende situations uholdbarhed, og på den anden side svarskriftets påstand om, at den eksisterende struktur er den for tiden eneste mulige. Desuden anser sagsøgerne oprettelsen af stillingerne som »rådgiver« for den dårligste løsning, da den ikke bidrager til at forbedre ledelsen af tjenestegrenens grupper, der, som forholdene er, ikke *kan* ledes. Ved at oprette disse stillinger har Kommissionen, efter sagsøgernes opfattelse, anerkendt, at den nuværende struktur er uegnet, uden at Kommissionen i øvrigt kan tilbagevise mistanken om, at oprettelsen af de nye stillinger kun er sket for at vildlede Parlamentet, der har stillet Kommissionens medlemmer adskillige spørgsmål

vedrørende opbygningen af dens tjenestegrene.

d) Sagsøgtes tilsidesættelse af sin forpligtelse til at yde sine tjenestemænd bistand (vedtægtens artikel 24)

Sagsøgte har bekræftet, at det er hensigten gradvist at ændere opbygningen af tjenestegrene i Luxembourg i forhold til deres forventede behov. I denne forbindelse erindrer Kommissionen om sit svar hhv. til Parlamentet og til gruppelederne i AOMLS, og den anser oprettelsen af de nye stillinger som »rådgiver« i lønklasse LA 3 som indledningen til at gennemføre planen om at ændre opbygningen af afdelingen. Den understreger dog det forhold, at den ikke har påtaget sig nogen forpligtelse vedrørende fristen for den endelige gennemførelse af den nye opbygning, og Kommissionen anfører, at det allerede i starten blev understreget, at ændringen ville foregå gradvis for at tage hensyn til de budgetmæssige begrænsninger. Kommissionen gør gældende, at den, inden for budgettets rammer, er tvunget til at fastlægge en vis prioritering, og at den derfor ikke kan opfylde alle de krav, den bliver stillet overfor. Ifølge sagsøgte blev der i svaret af 18. juni 1979 på det af medlem af Forsamlingen Lagorce stillede spørgsmål klart gjort rede for dette forhold. I svaret hed det: »Stillet over for de ændringer, der trænger sig på som følge af udvidelsen, har Kommissionen til hensigt at forelægge budgetmyndighederne forslag til ændring af opbygningen af Kommissionens tjenestegrene. Opbygningen af afdelingen i Luxembourg vil blive inddraget i den almindelige undersøgelse med dette formål for øje«.

Sagsøgerne har heroverfor anført, at Kommissionens indstilling fortsat kan henføres under begrebet brudte løfter, og at de budgetmæssige vanskeligheder ikke bør gå forud for loven. De nedlægger derfor påstand om, at Domstolen giver dem medhold ved at tilpligte sagsøgte til uden yderligere ophold at ændre afdelingens organisatoriske opbygning.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 6. juni 1981 har sagsøgerne ved advokat V. Biel, Luxembourg, og Kommissionen ved advokat R. Andersen, Bruxelles, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. juli 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 16. august 1980, har A. Bellardi-Ricci, D. Kleymans, J. Goetschalkx, St. Bauer og E. Rittweger, der er tjenestemænd i lønklasse LA 3 og LA 4 i Kommissionens afdeling for oversættelser på mellemlang og lang sigt i Luxembourg, anlagt sag rettet mod Kommissionens stiltiende afvisning af kravet om, at den nævnte afdeling reorganiseres ved at omdanne de eksisterende grupper til afdelinger og

samtidig opnormere gruppelederstillingerne til kontorchefstillinger i lønklasse LA 3.

2 Det må nærmere bemærkes, at Kommissionen med henblik på en sådan reorganisering oprettede tre stillinger i lønklasse LA 3 under betegnelsen »rådgiver«, som blev tildelt tre af sagsøgerne. Da de ikke fandt denne foranstaltning tilfredsstillende, foretog sagsøgerne den 12. juli 1978 en fælles henvendelse til Kommissionens formand, der blev registreret i Kommissionens generalsekretariat som en ansøgning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1.

3 Herefter forelagde hver enkelt sagsøger ved skrivelse af 21. juni 1979, registreret i Kommissionens generalsekretariat den 22. juni 1979, en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, med en opfordring til Kommissionen om at træffe de nødvendige administrative og budgetmæssige foranstaltninger til at omdanne gruppelederstillingerne til kontorchefstillinger i lønklasse LA 3, og ved skrivelse af 17. januar 1980, registreret den 21. januar 1980, indbragte de for ansættelsesmyndigheden en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, rettet mod den stiltiende afvisning af deres ansøgning.

Formaliteten

4 Kommissionen har fremsat to indsigelser til støtte for afvisningspåstanden.

5 For det første har Kommissionen gjort gældende, at skrivelsen fra gruppelederne i afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt, herunder sagsøgerne, der blev tilsendt formanden for Kommissionen den 12. juli 1978 med anmodning om indplacering i lønklasse LA 3, var en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvis registrering den 7. september 1978 tjener som udgangspunkt for den fire måneders frist i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, der er afgørende for de yderligere frister fastlagt i samme artikels stykke 2. Da disse frister er udløbet, er sagsøgernes individuelle ansøgninger indgivet for sent, idet de har samme formål som den kollektive ansøgning af 12. juli 1978.

6 For det andet har Kommissionen til støtte for afvisningspåstanden påberåbt sig, at stævningen blev registreret på Domstolen den 18. august 1980, skønt den burde være indgivet senest den 17. august 1980.

7 Over for den første indsigelse, har sagsøgerne gjort gældende, at skrivelsen af 12. juli 1978 ikke var formuleret som de særlige følgeskrivelser, der ifølge Kommissionens interne regler var udfærdiget med dette formål for øje, og desuden hverken indeholdt betegnelsen ansøgning eller en tilsvarende betegnelse. Den vil derfor ikke kunne betegnes som en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1. Det drejer sig om en almindelig skrivelse som led i brevvekslingen med Kommissionen. Følgelig bør de forskellige frister antages at løbe fra den 22. juni 1979, da de individuelle ansøgninger fra de enkelte sagsøgere blev registreret.

8 Vedrørende den anden afvisningsindsigelse har sagsøgerne bemærket, at deres stævning i virkeligheden blev indgivet den 16. august 1980 og registreret den 18. august med påtegningen »modtaget den 16. august 1980«, hvilket i øvrigt erkendes af Kommissionen. Det fremgår heraf, at sagen kan antages til realitetspåkendelse, da den er anlagt inden for søgsmålsfristen, der udløb den 17. august 1980. De har yderligere anført, at i medfør af artikel 80, stk. 2, i Domstolens procesreglement forlænges sagsøgerens frist til at indgive stævning til udløbet af den følgende hverdag, hvis fristen ellers ville udløbe på en søndag eller på en lovmæssig helligdag, hvorfor sagen kunne antages til realitetsbehandling, selv om stævningen først var blevet indgivet mandag den 18. august 1980.

9 Det må, hvad angår den første afvisningsindsigelse, slås fast, at en skriftlig ansøgning, selv om den ikke udtrykkeligt henviser til vedtægtens artikel 90 og heller ikke antyder noget i den retning, vil kunne sidestilles med en ansøgning i henhold til denne bestemmelse, hvis den indeholder en opfordring til den myndighed, skrivelsen er stillet til, om at træffe en beslutning.

10 Henvendelsen af 12. juli 1978 findes dog under de foreliggende omstændigheder ikke at kunne vurderes uafhængigt af den brevveksling, der i adskillige år fandt sted mellem de pågældende tjenestemænd i afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt og de på hinanden følgende formænd for Kommissionen. Efter sit indhold må henvendelsen af 12. juli 1978 betragtes

som et led i den række af skrivelser, der havde til formål at formå Kommissionen til at ændre opbygningen af afdelingen som ønsket af sagsøgerne, og ikke som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90.

11 Det må endvidere bemærkes, at en af underskriverne af stævningen i den foreliggende sag ikke havde underskrevet henvendelsen af 12. juli 1978, således at sagen — selv om henvendelsen betragtes som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90 — kan admitteres for denne sagsøgers vedkommende og derfor under alle omstændigheder kan antages til realitetsbehandling.

12 Følgelig kan Kommissionens afvisningspåstand ikke tages til følge, når henses til den første indsigelse, og da den anden formalitetsindsigelse modsiges af de faktiske omstændigheder, findes sagen at kunne påkendes i realiteten.

Realiteten

13 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at afvise at reorganisere afdelingen tilsidesætter vedtægtens artikel 5, stk. 3, hvorefter tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår.

14 De har ligeledes kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling af tjenestemænd, idet en lempelse af de krav, der stilles ved udvælgelsen til afdelingen i Bruxelles, i forhold til dem, der gjaldt ved sagsøgernes ansættelse som gruppeledere, har til følge, at ansættelsesvilkårene varierer fra ét tjenestested til et andet, således at opretholdelsen af den nuværende opbygning af afdelingen i Luxembourg har ført til en forringelse af deres stillinger, som den krævede ændring skulle afhjælpe.

15 Sagsøgerne har anført, dels at institutionerne frihed til at organisere deres tjenestegrene kun anerkendes af Domstolens praksis under forudsætning af, at tjenestemændenes vedtægtsmæssige rettigheder tilgodeses, dels at mulig-

heden for en forskellig opbygning af ensartede tjenestegrene, i henhold til samme retspraksis, kun gælder for tjenestegrene under forskellige institutioner og ikke for tjenestegrene under samme institution.

16 Endvidere har sagsøgerne påberåbt sig sagsøgtes beslutning, der trådte i kraft den 4. maj 1978, om ændring af beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområder inden for sprogtjenesten som anført i bilag I-A til tjenestemandsvedtægten, hvorefter »rådgivere« placeres under ledelse af en generaldirektør eller en direktør. Kommissionen har, efter sagsøgernes mening, tilsidesat denne beslutning, idet de sagsøgere, der blev udnævnt til »rådgiver«, på grund af Kommissionens afvisning af at reorganisere afdelingen hverken fik ændret deres arbejdsområde eller deres tjenestested, men fortsat udførte deres opgave som gruppeleder. Endvidere forblev de hierarkisk undergivet kontorchefen — hvilket er i strid med beslutningen om ændring af 4. maj 1978.

17 Sagsøgerne har endelig kritiseret Kommissionen for ikke at have opfyldt sin pligt efter tjenestemandsvedtægtens artikel 24 til at yde sine tjenestemænd bistand.

18 I lyset af disse omstændigheder må det bemærkes, at mens vedtægtens artikel 5, stk. 3, bestemmer, at »tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«, hedder det i vedtægtens artikel 4, at enhver udnævnelse eller forfremmelse kun kan ske til »en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser«.

19 Ansættelses- og karrierevilkårene efter ovennævnte artikel 5, stk. 3, kan kun vurderes inden for rammerne af tjenestegrenenes organisatoriske opbygning. Selv om denne bestemmelse pålægger fællesskabsmyndighederne at behandle tjenestemændene lige inden for de forskellige kategorier, for så vidt angår vilkårene for ansættelse og forfremmelse, begrænser den ikke af den grund institutionernes frie ret til at organisere de forskellige administrative enheder ud fra hensynet til en række faktorer, som f.eks. arten og omfanget af de opgaver, der tillægges tjenestegrenene, samt de budgetmæssige muligheder.

Det følger heraf, at Kommissionen ikke over for sagsøgerne havde pligt til at organisere den afdeling, som de var tilknyttet, på en sådan måde, at de blev sikret mulighed for at udføre visse arbejdsopgaver og for at blive forfremmet i overensstemmelse hermed.

20 Sagsøgerne har ikke været i stand til at bevise, at Kommissionen — for så vidt angår den administrative enhed, som de er tilknyttet — i udøvelsen af sine beføjelser til at organisere tjenestegrenene har taget hensyn, som er afdelingens interesser uvedkommende. De har navnlig ikke kunnet påvise, at Kommissionens vurdering, hvis grundlag er en sammenligning mellem oversættelsesafdelingerne i Luxembourg og Bruxelles med hensyn til arbejdets omfang og personalets størrelse, går ud over grænserne for Kommissionens skønsbeføjelser på dette område, så meget mere som Kommissionen allerede ved de foranstaltninger, der er truffet til gunst for afdelingen i Luxembourg, har vist sig indstillet på gradvis at omlægge den organisatoriske opbygning af afdelingen i den af sagsøgerne ønskede retning, under hensyntagen til de eksisterende budgetmæssige begrænsninger.

21 Hverken en bestemt vedtægtsmæssig ret, der kan påberåbes af sagsøgerne, eller Kommissionens egne udtalelser om hensigten til at omlægge den omhandlede organisatoriske opbygning kan i denne henseende lovligt forpligte Kommissionen til at gennemføre omlægningen inden for en bestemt frist.

22 Med hensyn til Kommissionens påståede tilsidesættelse af dens beslutning af 4. maj 1978 må der henses til, at sagsøgte — netop fordi de pågældende stillinger ikke er omfattet af afdelingens organisationsplan — hverken kunne omdanne oversættergrupperne til oversættelsesafdelinger eller udnævne kontorchefer til at lede dem. Det kan altså ikke hævdes, at de sagsøgere, der blev udnævnt til rådgiver i lønklasse LA 3 under den begrænsede og delvise omlægning af den organisatoriske opbygning, og som fortsat udfører de samme opgaver som deres kolleger i lønklasse LA 4, er blevet udsat for en forringelse af deres tjenesteretlige stilling ved, at Kommissionen i forhold til dem har opretholdt en hierarkisk ordning, som deres kolleger nødvendigvis stadig er undergivet.

23 For så vidt angår pligten til at yde bistand efter vedtægtens artikel 24, bemærkes kun, at denne bestemmelse omfatter institutionens beskyttelse af

tjenestemændene mod tredjemands handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, som er undergivet kontrol i henhold til andre bestemmelser i vedtægten.

24 Følgelig vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

25 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

26 Sagsøgerne har ikke fået medhold i deres påstande.

27 I medfør af procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid deres egne omkostninger i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Due Pescatore Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling